

ای منادی عهد و پیمان نامه‌ئی که بتاريخ ۲۲ صفر ۱۳۳۷ بود رسید

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

از الواح حضرت عبدالبهاء - بر اساس نسخه موجود در "کتابخانه آثار بهائی" در مرکز جهانی بهائی
- شماره ۶۰۷

جناب حکیم باشی علیه بهاء الله الاهی

هو الله

ای منادی عهد و پیمان نامه‌ئی که بتاريخ ۲۲ صفر ۱۳۳۷ بود رسید جمیع طوائف عالم در این چند سال پرمالال و اشتعال
ناثره حرب و قتال اسیر اضطراب و اضمحلال گشتند بقول شاعر

نوک خاری نیست کز خون شهیدان سرخ نیست

آفتی بود آن شکارافکن کزین صحرا گذشت

بنیانها ویران گشت و بنیادها بر باد رفت عزیزان ذلیل شدند و توانگران فقیر گشتند پدران قتیل شدند و پسران یتیم گشتند
و مادران در ماتم فرزندان خون گریستند هر اقلیم دوزخ و جحیم گشت و از جمیع روی زمین آه و انین بلند شد فریاد و
فغان بود که متواصل بعنان آسمان بود این مصیبت و این نکبت بسبب آنست که مخالفت بوصایا و نصایح الهی گشت و
مباینت بصریح نصوص ربّانی با وجود اینکه این وقایع بتمام در الواح چهل پنجاه سال پیش نازل و مطبوع و منشور و
نصیحت بصریح عبارت مشروح و همچنین عبدالبهاء در جمیع مجامع و محافل و کائس غرب نعره زنان فریاد برآورد که ای
گروه حاضرین اقلیم اوروپ بتمامه قورخانه و جبه خانه شده است و موقوف بیک شراره است که ناثره قتال شعله زند
کره ارض بلرزه آید ای عقلا بموجب وصایا و نصایح الهی همت نمائید که شاید این خطر عظیم رخ ننماید ولی بقول حکیم
سنائی

نکته رمز سنائی پیش نادانان چنان

پیش کز بریطسرا و پیش کور آئینه دار

ORIGINAL

لهذا آنچه نباید و شاید واقع شد با وجود این نفوس غافله متنبّه و متذکّر نگشتند لا تغنی الآیات و النذر ولی احبای الهی بموجب تعالیم ربّانی چون از هر نزاعی در کُتار بودند و در امور سیاسیّه مداخله نمودند محفوظ و مصون ماندند الحمد لله در نزد کلّ ثابت و مبرهن گشت که بهائیان آشتی پرورند و مهربان بجمیع ملل عالم انسانی را میپرستند و نوع بشر را از جان و دل دوست دارند از تعصّبات جاهلیّه خواه دینیّه خواه ملیّه حتّی وطنیّه فارغند کرّه ارض را وطن واحد دانند و جمیع من علی الأرض را اغنام الهی شمرند و خدا شبان مهربان هذا ما وعد به الرحمن فی الصّحف و الألواح

ولی از صعود نفوس مبارکه برفیق اعلی و وفات مظاهر فیوضات بی منتها نهایت احزان رخ داد اما چون نظر بمقامات عالیّه و درجات نامتناهیّه آن نفوس مقدّسه مینمائیم تسلی خاطر حاصل میگردد و هر دم آهنگ واطوبا واطربا از آن ارواح قدسیّه بسمع دل و جان میرسد و ندای یا لیت قومی یعلمون بما غفر لی ربّی و جعلنی من المکرمین میآید آواز آن طیور آشیانه بقا و مرغان حدیقه ملأ اعلی سبب افراح ارواح میشود باری بازماندگان آن روحانیان را از قبل من یک یک تسلی خاطر بدهید و تعزیت بفرمائید و علیک البهآء الأبهی
عبدالبهآء عباس

۲ رجب ۱۳۳۷